

Αθωνική

ΙϚ | χϚ
 ΗΙ | κϠ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 230

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ὁ ΘΕΟΣ δίδει τὴν ΝΙΚΗ

Δέν υπάρχει τίποτε αδύνατον γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ὅταν ἔχη τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Αυτό ἔλεγε ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος τῆς Χίου, τὴν μνήμη τοῦ ὁποῦ εὐορτάζουμε στὶς 15 Φεβρουαρίου. Ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου εἶναι ταπεινός καὶ γαλήνιος, ἡρεμὸς καὶ πρᾶος, ἀνεπιτήδευτος καὶ βαθύτατα θεολογικός, οἱ παραινέσεις καὶ οἱ ἐπισημάνσεις του ἀσκοῦν μιὰ ἀκατανίκητη γοητεία καὶ ἔλξι, γλυκαίνουν τὸν πόνο τοῦ πιστοῦ, τὸν ἀνακουφίζουν καὶ τὸν ἐνδυναμώνουν, διδάσκουν καὶ λυτρώνουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ προβλήματα καὶ τὶς ἀντιξοότητες τῆς ζωῆς.

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:
Ἔλεγε, λοιπόν, ὁ Ἅγιος Ἀνθίμος σὲ κάποιο λόγο του, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1951:

✘ Δέν πρέπει νά δίνουμε ὑποσχέσεις στὸν Θεό, διότι μπορεῖ νά μὴν εἴμαστε σὲ θέσι νά τὶς ἐκπληρώσουμε.

✘ Τί θά λέγατε γιὰ ἓνα ἄνθρωπο πού, τρέχοντας μὲ τὸ αὐτοκίνητό του πέφτει ἐπάνω σ' ἓνα ἄλλο ἢ στὸν βράχο; Δέν θά τοῦ λέγατε ὅτι τὸ αὐτοκίνητο δέν

ἔχει μόνο ταχύτητες, ἀλλὰ καὶ φρένο; Δύναμι εἶναι ἡ ταχύτητα. Μᾶς ἐξυπηρετεῖ νά φθάσουμε στὸν προορισμό μας πιὸ γρήγορα. Μά δύναμι εἶναι καὶ τὸ φρένο. Μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὰ χειρότερα δυστυχήματα, ἀπο τὴν πιὸ θλιβερὴ καταστροφή.

† **Ἐφραίμ Κατουνακιώτης**

✘ Δέν μπορούμε νά καταλάβουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιατί δέν μᾶς ἀφήνει τὸ θέλημά μας, καὶ γιατί βλέπουμε τὰ λάθη τῶν ἄλλων καὶ ὄχι τὰ δικά μας.

✘ Ἡ προσευχὴ εἶναι πολὺ μεγάλη ὑπόθεσι· ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο ψηλά, ἀν προσεύχεται μὲ ταπεινῶσι καὶ συντριβὴ καρδιάς.

Γέρων Εὐμένιος

✘ Ὅπου ὑπάρχει μετάνοια, ἐκεῖ ὑπάρχει καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐλπίδα σωτηρίας. Στὴν ἀμετανοησία ὑπάρχει σκλήρυνσι τῆς καρδιάς καὶ ὁδὸς ἀπωλείας. Δυστυχῶς, ὁ κόσμος δέν ἔχει ἀληθινὴ μετάνοια, γι' αὐτὸ βαδίζει πρὸς τὴν καταστροφή.

✘ Ὁ ταπεινὸς θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του "ὑποκάτω πάντων". Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὅλους τοὺς ἀγαπᾷ, ὅλους τοὺς συγχωρεῖ καὶ, πάνω ἀπ' ὅλα, κανένα δέν κατηγορεῖ.

Γέρων Γερμανὸς Σταυροβουνιώτης

✘ Εἶναι περιεργό, ἀλλὰ δέν ἀποκτήσαμε τὴν συνήθεια νά εἴμαστε προσεκτικοὶ σὲ ὅ, τι συμβαίνει γύρω καὶ μέσα μας. Οἱ ἐντυπώσεις τῆς ἐξωτερικῆς ζωῆς, τῆς ὑλικῆς, μᾶς ἐπιβάλλονται μὲ τόση δύναμι, ὥστε ξεχνοῦμε τὴν πνευματικὴ ζωὴ.

✘ Ἡ ἀμέλεια μᾶς ἐπιβουλεύεται. Ζημιώνει τοὺς πάντες. Ἐμποδίζει ἐκείνους πού θέλουν νά ξεκινήσουν τὸν πνευματικὸ ἀγώνα. Σταματᾷ ὅσους προχώρησαν. Ἐκείνους πού ἀγνοοῦν δέν τοὺς ἀφήνει νά μάθουν. Κι ἐκείνους πού πλανήθηκαν τοὺς ἐμποδίζει νά ἐπιστρέψουν.

Γέρων Σωφρόνιος

τίς 13 Ιανουαρίου 2015 ανακοινώθηκε από τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἡ Ἀγιοκατάταξις τοῦ Πατρὸς Παΐσιου, ὁ ὁποῖος μᾶς εἶχε ἀφήσει τὸ παράδειγμά του ὡς πρότυπο μοναχοῦ, τὴν διδασκαλία του ὡς πολύτιμη παρακαταθήκη καὶ τὴν ἀγάπη του ὡς τὴν πραγματικὴ του διαθήκη. Ἡ εἶδσις τῆς Ἀγιοκατατάξεώς του ἐγίνε δεκτὴ μὲ μεγάλη χαρὰ ἀπὸ χιλιάδες πιστοῦς. Ποιὸς ἦταν ὁμοῦς ὁ Ἅγιος Παΐσιος;

Στίς 25 Ἰουλίου τοῦ 1924, στὰ ἅγια μέρη τῆς Καππαδοκίας, ἐκεῖ στὴν εὐλογημένη Ἀνατολή, γεννήθηκε ὁ μικρὸς Ἀρσένιος (μετέπειτα πατὴρ Παΐσιος) καὶ ἀντίκρουσε γιὰ πρώτη φορά τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, αὐτὸς πού ἐμελλε ἀργό-

στήν Μονὴ Στομίου Κονίτισης, ἀξιῶνεται τῆς ἡσυχίας πού ἐπιθυμοῦσε στὸ Ὄρος Σινᾶ. Ἐκεῖ στὴν ἄγρια ἔρημο, στὴν ἀνυδρὴ καὶ βραχώδη, ἔζησε δύο χρόνια μὲ μεγάλη αὐταπάρνησι. Ἐκεῖ χάρηκε τὴν καλογερικὴ περισσότερο ἀπ' ὅπουδῆποτε ἄλλου. Ὅμως τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἦταν ἄλλο. Ἔτσι, ἐπιστρέφει πάλι στὰ Ἅγιον Ὄρος, τὴν πνευματικὴ πατρίδα του.

Ἐκεῖ, στὸν "Τίμιο Σταυρό" ἀρχικὰ καὶ στὴν "Παναγοῦδα" κατοπιν, ὁ Ἅγιος Παΐσιος γίνεται πόλος ἔλξεως. Πλήθος κόσμου καταφθάνουν στὸ κελλί του. Ὅλοι περίμεναν μὲ ἀγωνία πότε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, νά τὸν δοῦν, ν' ἀκούσουν τὸν γλυκὸ του λόγο, γιὰ νά μαλακῶσι ἡ ψυχὴ τους καὶ νά βροῦνε λύσι στὰ προβλήματά τους καὶ

ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ

τερα νά ὀδηγήσῃ πολλοὺς στὸ Φῶς τὸ Ἀληθινό. Ποιὸς νά φανταζόταν τότε ὅτι ἐκεῖνο τὸ μικρὸ, χαριτωμένο βρέφος θά εἶχε τέτοια ἐξέλιξι; Κανεὶς βέβαια, ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἱερομόναχο Ἀρσένιο, τὸν καλὸ ποιμένα τῶν Φαρασῶν, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ διορατικὸ του χάρισμα τὸ προέβλεψε καὶ ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν βάπτισι, χάρισε στὸ βρέφος τὸ ὄνομά του, μαζί μὲ τίς πολυτίμες εὐχές του.

Ὀλίγων ἡμερῶν ἦταν ὁ μικρὸς Ἀρσένιος ὅταν ἐγίνε ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν καὶ μαζί μὲ τοὺς γονεῖς του Πρόδρομο καὶ Εὐλογία, τοὺς λοιποὺς συγχωριανούς καὶ τὸν Πατέρα Ἀρσένιο ἐγκαταλείπουν τὰ πάτρια ἐδάφη, ἐρχονται στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκαθίστανται στὴν Κόνιτσα τῆς Ἡπείρου.

Στὴν Κόνιτσα πέρασε τὰ παιδικὰ καὶ νεανικὰ του χρόνια ὁ Ἀρσένιος, μεγαλώνοντας μέσα στὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ, τηρώντας τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ μὲ εὐλάβεια καὶ ἀγνότητα, ἐνῶ παράλληλα βοηθοῦσε τὸν πατέρα του στὰ κτήματα. Ἔμαθε καὶ τὰ γράμματα τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τὴν τέχνη τοῦ μαραγκοῦ. Διακρινόταν γιὰ τὴν ὀξύτητα τῆς σκέψεώς του, τὴν μνήμη του καὶ τὴν ἐπιδεξιότητά του στὰ πάντα. Ὅταν ἐνηλικιώθηκε, κατατάχθηκε στὸν στρατό. Ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα μὲ ἀφοσίωσι γιὰ τέσσερα χρόνια καὶ ὅλα σέ ἐπιχειρήσεις, μὲ τὴν ειδικότητα τοῦ ἀσυρματιστῆ. Ὁ Θεὸς τὸν γλύτωσε ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους, φυλάσσοντάς τον γιὰ ἀργότερα, γιὰ ὅλους ὅσοι θά ζητοῦσαν τὴν βοήθεια καὶ τὴν στηριξί του.

Ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὸν στρατό, πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀρχικὰ στὸ Κοινόβιο τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου, πού ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἦταν ἀπὸ τὰ καλύτερα, καὶ ξεκινάει τὴν πνευματικὴ του "οἰκοδομὴ" βάζοντας ὡς θεμέλιο τὴν ὑπακοή. Συμμετέχει σ' ὅλες τίς πολὺωρες καθημερινές Ἀκολουθίες καὶ σ' ὅλα τὰ διακονήματα μέχρις ἐξαντλήσεως. Παρακολουθεῖ μὲ εὐλάβεια ὅλους τοὺς Πατέρες καὶ, σάν τὴν μέλισσα, παίρνει ἀπὸ τὸν καθένα ὅ,τι τὸ καλύτερο.

Ἡ βαθεῖα του ἐπιθυμία ὁμοῦς ἦταν ἡ ἡσυχία. Παίρνει λοιπὸν τὴν εὐλογία τοῦ Ἡγουμένου, φεύγει ἀπὸ τὴν Μονὴ καὶ μετὰ ἀπὸ σύντομη παραμονὴ στὴν Μονὴ Φιλοθέου καὶ

θεραπεία στίς ἀρρώστιες τους.

Ἡ Ἅγιος θυσιάζε τὴν ἡσυχία του, πού τόσο πολὺ ἀγαποῦσε, καὶ προτιμοῦσε νά ζημιῶνεται λίγο ἐκεῖνος, ἀρκεῖ νά ὠφελοῦντο οἱ ἄλλοι.

Τὰ χρόνια ὁμοῦς περνοῦν. Οἱ δυνάμεις του λιγοστεύουν ἀλλὰ οἱ πονεμένοι ἐπισκέπτες του αὐξάνουν. *"Τὸ αὐτοκίνητο ὄλο καὶ σαραβαλιάζει, ἐνῶ πληθαίνουν οἱ ἐπιβάτες"*, ἔλεγε μὲ τὸ χιοῦμορ πού τὸν χαρακτήριζε.

Ὁ ἴδιος χαιρόταν τὴν καλογερικὴ του. Ἐλεγε ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι λεβεντιά, εἶναι χαρὰ. Δέν εἶναι κακομοιριά. Εἶναι "τρέλλα" μὲ τὴν καλὴ ἔννοια. Εἶναι θεῖα τρέλλα. Γι' αὐτὸ ἔπαιρνε τὰ βουνὰ μὲ τὸ κομποσχοῖνι καὶ εὐχόταν γιὰ τὴν σωτηρία ὄλου τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἅγιος, ἐνῶ θεράπευε τοὺς ἄλλους, δέν παρακαλοῦσε τὸν Θεὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἦθελε νά κἀνὴ ὑπομονὴ στίς ἀρρώστιες. *"Νά βγάλουμε κανένα πνευματικὸ φράγκο, νά ἔχουμε γιὰ τὰ γεράματα"*, ἔλεγε χαριτολογώντας. Ἀπὸ στρατιώτης ἀκόμα εἶχε κρουπαγήματα, γλύτωσε παρά τρίχα τὸν ἀκρωτηριασμό καὶ τὸν πονοῦσαν οἱ πατοῦσες του. *"Εἶναι σάν νά πατᾶω πάνω σέ καρφιά, γι' αὐτὸ κι ἐγὼ ρίχνω τὸ βᾶρος μιά στίς φτέρνες, μιά στίς μύτες, μιά στὸ πλαι"*, διηγόταν, ἀλλὰ δέν ἔλεγε νά καθῆσῃ στὸ στασίδι. Περνοῦσε τίς ἀγρυπνίες ὄρθιος. Ἔτσι δίδασκε καὶ στοὺς νέους τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα.

Κάποτε βέβαια ἔπρεπε νά ἔλθῃ καὶ τὸ τέλος καὶ δέν ἄργησε. Σ' ὅλες τίς προηγούμενες ἀσθένειές του προστέθηκε καὶ ὁ καρκίνος τοῦ παχέος ἐντέρου καὶ αὐτὸ σήμανε καὶ τὸ τέλος, πού τόσο ἐπιθυμοῦσε ὁ Ἅγιος. Τοὺς τελευταίους ὀκτῶ μῆνες τῆς δοκιμασίας τοῦς πέρασε στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, στὴν Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης, τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε πατὴρ, κτίτωρ καὶ ἰδρυτής. Ἐκεῖ ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη. Ὁ δὲ τάφος τοῦ Γέροντα ἐγίνε προσκύνημα. Ὁ κόσμος συρρέει κατὰ χιλιάδες ἀναζητώντας τὴν θεραπεία τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τους.

"Τὸ πᾶν εἶναι νά συλλάβῃ ὁ ἄνθρωπος τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς· ὅτι διπλαδὴ εἴμεθα προσωρινοὶ σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ καὶ ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὸ ἄλλο χωριό, τὴν μόνιμη πατρίδα μας".

**Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Παΐσιου ἐορτάζεται
στὶς 12 Ἰουλίου**

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΓΙΔΕΣ ΚΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΒΒΑ

Ο Άββας Απολλώνιος, πού ζούσε σέ αύστηρή άσκησι στήν έρημο τής Αιγύπτου, έπισκεπτόταν συχνά τούς έν Χριστώ αδελφούς του στό Μοναστήρι, στό όποίο ζούσε κι εκείνος κάποτε. Μιά φορά συνέβηκε νά βιάζεται νά έπιστρέψη στήν έρημο. Καθώς ήταν φορτωμένος μέ τίς εύλογίες πού του είχάν δώσει οί αδελφοί, συναντήθηκε μ' ένα κοπάδι άγριες γίδες. Τούς έκανε νόημα νά σταματήσουν και είπε:

- Στο όνομα του Ίησου Χριστού, άς έρθει μιά

άπό σάς νά μου κουβαλήση τό φορτίο.

Κι άμέσως μιά γίδα τόν πλησίασε και στάθηκε εύλαβικά μπροστά του. Ο Άββας τήν φόρτωσε, κάθησε πάνω της και έφθασε στήν σπηλιά του μέσα σέ μιά ήμέρα.

Μιά άλλη φορά, πού πήγε νά έπισκεφθή τούς αδελφούς του, τούς βρήκε ν' άργοϋν.

- Γιατί δέν τελείτε τήν Θεία Λειτουργία; τούς ρώτησε.

- Έπειδή δέν ήρθε ό ιερέας, πού είναι πέρα άπό τό ποτάμι, άπάντησαν εκείνοι.

- Θά πάω εγώ νά τόν φωνάξω, προθυμοποιήθηκε ό Άββας.

Οί αδελφοί του πρόβαλαν άντιρρήσεις.

- Είναι αδύνατον νά διασχίση άνθρωπος τό ποτάμι, έπειδή και βαθύ είναι και κροκοδείλους έχει, πού ξεσχίζουν όποιον βρουν μπροστά τους, του εξήγησαν.

Ο Άββας Απολλώνιος δέν τούς άπάντησε, μόνο κίνησε νά πάη πρós τά εκεί. Όταν έφθασε στήν όχθη σήκωσε τό χέρι του, σαν νά έκανε νόημα σέ κάποιον. Τότε τόν πλησίασε ένας κροκόδειλος, ό Άββας κάθισε άφοβα στήν πλάτη του και πέρασε άπέναντι. Βρήκε τόν ιερέα και τόν παρακάλεσε νά πάη νά λειτουργήση τούς αδελφούς. Εκείνος θαύμασε τήν απλότητα και τήν ταπεινώσι του Άββα και τόν άκολούθησε.

Μόλις έφθασαν στήν όχθη ό Άββας Απολλώνιος κάλεσε μέ δυνατή φωνή τόν κροκόδειλο νά τούς περάσει άπέναντι. Τό ζώο πλησίασε πρόθυμα και κάθησε άκίνητο, περιμένοντάς τους. Ο ιερεύς όμως, βλέποντας τό θηρίο, φοβήθηκε τόσο, ώστε επέστρεψε τρέχοντας στό κατάλυμά του. Έτσι ό Άββας Απολλώνιος επέστρεψε μόνος του στήν άπέναντι όχθη, όπου οί αδελφοί του παρακολουθούσαν μέ μεγάλο θαυμασμό τά όσα διαδραματίζονταν.

ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΟΝ ΟΣΙΟ ΙΩΑΝΝΗ

Στό όρος Ζαντένι, βόρεια τής Τιφλίδας, άσκήτεψε ό Όσιος Ιωάννης και άπ' αυτό πήρε τήν έπωνυμία Ζενταζνέλι. Στόν αγαθό Ιωάννη έκαναν ύπακοή άκόμα και τά άγρια θηρία.

Κάποτε ό ύποτακτικός του Ηλίας είχε πάει στήν πηγή, πού είχάν κοντά στόν τόπο τής διαμονής τους. Καθώς έβγαζε νερό, είδε μιά τεράστια

άρκούδα νά πλησιάζη. Τρομοκρατημένος, παράτησε τήν στάμνα και έτρεξε στόν Όσιο νά του διηγηθή τό περιστατικό.

- Πάμε, Γέροντα, νά σου δείξω τήν άρκούδα στήν πηγή, του είπε.

Ο Άγιος άκολούθησε τόν ύποτακτικό του και είδε τήν άρκούδα νά πίνη νερό.

- Πιές, άν διψάς, και φύγε, τής είπε. Από δώ και πέρα όμως τόσο εσύ όσο και κάθε άλλο θηρίο δέν θά κάνετε ποτέ κακό σέ κανέναν.

Η άρκούδα χαμήλωσε εύλαβικά και ύπάκουα τό κεφάλι της και έφυγε άμέσως άπό τήν πηγή.

Στό όρος Ζαντένι ύπάρχουν πολλά και διάφορα άγρια θηρία. Όμως, μετά τό περιστατικό μέ τήν άρκούδα, τηρούν τήν έντολή του Άγίου μέ τέτοια άκρίβεια, ώστε, μόλις συναντήσουν άνθρωπο, φεύγουν πρós τήν αντίθετη κατεύθυνσι και ποτέ δέν του κάνουν κακό.

Σίμωνος Μοναχού

Απο το **γεροντικό**

ή ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ παραδειγματίζει

Ο Άββας Γελάσιος είχε στήν κατοχή του ένα πολύ ώραίο βιβλίο, πού περιείχε καλλιγραφημένη τήν Παλαιά και τήν Καινή Διαθήκη. Του είχάν πεί ότι τό βιβλίο αυτό άξιζε πολλά, αλλά εκείνος τό άφηνε στήν εκκλησία, νά τό χρησιμοποιούν όλοι οί αδελφοί.

Κάποτε, ένας περαστικός καλόγερος έκλεψε τό βιβλίο. Ο Άββας, άν και τό κατάλαβε άμέσως, δέν κυνήγησε τόν κλέφτη. Εκείνος πάλι, μόλις κατέβηκε στήν πόλι, βρήκε έναν άγοραστή και άρχισε τίς διαπραγματεύσεις. Ζητούσε δεκαέξι χρυσά νομίσματα, αλλά ό άγοραστής έκανε παζάρια. Στο τέλος συμφώνησαν νά του άφήση ό καλόγερος τό βιβλίο για νά τό δείξη σέ κάποιον γνωστό του, πού θά μπορούσε νά τό εκτιμήση. Έτσι, τό πήρε ό άνθρωπος και τό πήγε στόν... Άββα Γελάσιο, πού ήταν φίλος του. "Νά αγοράσω αυτό τό βιβλίο για δεκαέξι χρυσά νομίσματα, Άββα, άξιζει τόσο;" τόν ρώτησε.

Ο Άββας γνώρισε άμέσως τό βιβλίο, αλλά δέν τό φανέρωσε. Τό πήρε στά χέρια του, τό ψηλάφησε, σαν νά τό έβλεπε για πρώτη φορά, και είπε: "Άξιζει, αγοράσέ το".

Όταν συνάντησε ξανά τόν καλόγερο ό άγοραστής δέν του είπε τήν άλήθεια:

- Έδειξα τό βιβλίο σου στόν Άββα Γελάσιο και μου είπε πώς γυρεύεις πολλά. Δέν άξιζει τόσο.

- Δέν σου είπε τίποτε άλλο; ρώτησε εκείνος ταραγμένος.

- Όχι, του άπάντησε ό άγοραστής.

- Μετάνιωσα. Δέν τό πουλάω, είπε ό καλόγερος.

Μέσα του γινόταν μιά πάλη. Από τήν μία θαύμαζε τήν ανεξικακία του Άββα και άπό τήν άλλη έλεγχόταν για τήν κακή του πράξι. Πήρε λοιπόν τό βιβλίο κι άνέβηκε στήν Σκήτη. Έπεσε στά πόδια του Άββα Γελάσιου και ζήτησε συγχώρησι, δίνοντας πίσω τό κλεμμένο βιβλίο. Εκείνος όχι μόνο τόν συχώρησε, αλλά επέμενε νά του χαρίση τό βιβλίο. Που νά τό δεχθή όμως ό καλόγερος.

- Αν δέν τό πάρης πίσω, Άββα, ή ψυχή μου δέν θά βρη άνάπαυσι.

- Πήγαινε τότε στήν εκκλησία και άφησέ το εκεί, άπ' όπου τό πήρες, του είπε μέ καλωσύνη και ύποδειγματική ανεξικακία ό Άββας Γελάσιος.

ΝΕΡΟ κατ' έντολήν τῆς

ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Ὁ Ὅσιος πατήρ Γερόντιος, ὁ ὁποῖος ἐζήσῃε περί τό 1700, συνέστησε τήν Ἱερά Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἄννης. Ἐμείνε ἐκεῖ μαζί μέ τόν ὑποτακτικό του, σ' ἓνα μικρό ἡσυχαστήριο μέ ἐκκλησία στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, τό ὁποῖο ἔκτισε στό ἐπάνω μέρος τῆς Σκήτης.

Ὁ ὑποτακτικός τοῦ Γέροντα στενοχωριόταν καί δυσφοροῦσε, γιατί ἦταν ὑποχρεωμένος νά φέρνῃ νερό στό κελλί ἀπό μεγάλη ἀπόστασι καί ἕναν δύσβατο δρόμο. Πίεζε μάλιστα τόν Γέροντα νά κατεβούν κι αὐτοί πιό χαμηλά στήν Σκήτη, ὅπου ζοῦσαν καί οἱ περισσότεροί ἀδελφοί. Ὁ πατήρ Γερόντιος, ὅμως, τόν παρηγοροῦσε καί τόν προέτρεπε:

- Κάνε λίγη ἀκόμα ὑπομονή, ἀδελφέ, καί μὴν κουράζεσαι νά κάνῃς αὐτό τό θεάρεστο ἔργο. Θά λάβῃς μεγάλο μισθό. Κι ἐμεῖς δέν θά πάψουμε νά προστρέχουμε στήν ἀκοίμητη προστάτιδά μας, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Αὐτή θά οἰκονομήσῃ τό συμφέρον τῶν δούλων τοῦ Κυρίου, πού μέ πίστι καί πόθο Τήν ἐπικαλοῦνται.

Ἐστερα ἀπό πολλές καί μακροχρόνιες προσευχές πρὸς τήν Πανάχραντη Θεομήτορα, μιά νύχτα παρουσιάσθηκε στόν Γέροντα ἡ Θεοτόκος καί τοῦ εἶπε:

- Ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς νά πάψετε νά λυπᾶσθε γιά τήν στέρησι τοῦ νεροῦ. Πηγαίνετε λίγο πιό κάτω ἀπό τό ἡσυχαστήριό σας, στόν δεῖνα τόπο καί, ἀφοῦ σκάψετε λίγο, θά βρῆτε τό ποθούμενο.

Τό πρῶτῳ ὁ Γέροντας φανέρωσε στόν ὑποτακτικό του μέ λεπτομέρειες τά ὅσα εἶδε καί ἄκουσε. Πῆγαν μαζί στόν τόπο, πού εἶχε ὑποδείξει ἡ Ἁγία Θεοτόκος, ἔσκαψαν λίγο καί, ὦ τοῦ θαύματος, βρῆκαν ἄφθονο νερό, καθαρό, πόσιμο, ἱαματικό. Ἦπιαν καί ὑπερευχαρίστησαν τήν Θεομήτορα πρῶτον γιά τήν ἐπίσκεψί Της καί δεῦτερον γιά τήν πραγματοποίησι τῆς

ὑποσχέσεώς Της.

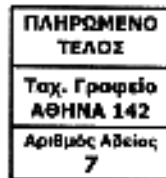
Μετά ἀπό κάμποσο καιρό, ὁ ὑποτακτικός τοῦ πατρός Γεροντίου ἄρχισε νά φυτεύῃ λίγα λάχανα, χρησιμοποιώντας τό νερό, πού εἶχαν βρεῖ, γιά τό πότισμά τους. Τό χρησιμοποιοῦσε ἀκόμα καί γιά τό πλύσιμο τῶν ρούχων, ὁπότε ἡ πηγὴ στέρευσε. Λυπήθηκαν πολὺ οἱ Πατέρες γιά τό γεγονός αὐτό καί ἄρχισαν νά ἰκετεύουν, μέ δάκρυα στά μάτια τήν Δέσποινα Θεοτόκο. Ἐκείνη φανερώθηκε καί πάλι στόν Πατέρα Γερόντιο καί τοῦ εἶπε:

- Ἐγὼ σᾶς ἔδωσα τό νερό μόνο γιά νά πίνετε καί γιά τίς ἀνάγκες τῶν ζῶων σας. Ἐσεῖς ὅμως ἐπιδοθήκατε σέ σπατάλες καί τό χρησιμοποιεῖτε σέ ἄλλες, περιττές ἀσχολίες. Ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς, θά τό χρησιμοποιήτε μόνο γιά νά πίνετε ἐσεῖς καί τά ζῶα. Νά μὴ τό μεταχειρισθῆτε γιά τίποτε ἄλλο. Πηγαίνετε πάλι στόν ἴδιο τόπο καί, ἀφοῦ σκάψετε, θά βρῆτε αὐτό πού ζητᾶτε.

Ἐκαναν, λοιπόν, ὅπως τούς εἶπε ἡ Παναγία Θεοτόκος, καί βρῆκαν τό νερό, ἀλλά ὄχι, ὅπως πρῖν, κοντά στήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καί ἄφθονο, ἀλλά βαθύτερα. Ἡ πηγὴ αὐτὴ σώζεται μέχρι σήμερα καί οἱ Πατέρες τήν τιμοῦν ὡς ἀγίασμα. Συμβαίνει μάλιστα τό ἐξῆς θαυμαστό μέ τήν πηγὴ αὐτὴ: τό νερό φθάνει τίς τρεῖς πιθαμές. Οὔτε αὐξάνει, οὔτε ἐλαττώνεται καί μένει πάντα στήν ἴδια ποσότητα. Κι ἂν χρειασθῆ νά καταναλωθῆ ὅλο γιά κάποια ἀνάγκη, ἐμφανίζεται καί πάλι στήν ἴδια ποσότητα καί στό ἴδιο μέτρο. ■

Αθωνική www.athoniki-politeia.gr
πολιτεία
 ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
 ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
 ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
 ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
 ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
 Ὑπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
 Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
 ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~ κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με